

Sygn. akt XVII Ka 936/16

WYROK

W IMIENIU RZECZPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 października 2016 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale XVII Karnym-Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Jarosław Komorowski

Protokolant: sekr. sąd Agnieszka Popławska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Jacka Derdy

po rozpoznaniu w dniu 13 października 2016 r.

sprawy **E. K. (1) (K.)**

oskarżonego o przestępstwo z art. 278§1 k.k. w zw z art. 64§1kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Tomysłu

z dnia 16 lutego 2016 r. – sygn. akt (...)

1. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. F. kwotę 516,60 (w tym 23% należnego podatku VAT) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego E. K. (1) w postępowaniu odwoławczym oraz uzupełnia zasądzone temu obrońcy koszty obrony udzielonej przed Sądem I instancji o brakującą kwotę 88,56 zł;
3. zwalnia oskarżonego E. K. (2) od kosztów postępowania odwoławczego, w tym od opłaty za II instancję.

Jarosław Komorowski

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 lutego 2016 roku w sprawie (...)Sąd Rejonowy w Nowym Tomysłu uznał oskarżonego E. K. (1) za winnego popełnienia czynu zakwalifikowanego z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (k. 226-228).

Przedmiotowy wyrok Sądu Rejonowego zaskarżył w całości obrońca oskarżonego, zarzucając mu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, który miał wpływ na jego treść oraz obrazę prawa materialnego w postaci przepisu § 14 ust. 2 pkt 3 oraz § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie E. K. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu, uchylenie w stosunku do podsądnego rozstrzygnięć zawartych w punkcie 7, 9 i 10 zaskarżonego wyroku, a nadto o zasądzenie na rzecz apelującego kosztów obrony za postępowanie odwoławcze oraz uzupełnienie należnych mu kosztów za postępowanie I–instancyjne o kwotę 88,56 zł (k. 249-251).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się w niezasadna. Podniesione zarzuty nie mogły doprowadzić do zmiany albo też uchylecia zaskarżonego wyroku.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku nie może sprowadzać się do samej tylko odmiennej oceny materiału dowodowego, lecz powinien polegać na wykazaniu jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego dopuścił się Sąd Rejonowy w dokonanej przez siebie ocenie dowodów. Ponadto przedmiotowy zarzut nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami Sądu meriti wyrażonymi w zaskarżonym wyroku, gdyż sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom Sądu orzekającego odmiennej poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego na odmiennej ocenie dowodów od tych, na których oparł się Sąd pierwszej instancji, nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez ten Sąd błędu w ustaleniach faktycznych. Stwierdzić zatem należy, że dla skutecznego wykazania, że rzeczywiście w rozpoznawanej sprawie Sąd I instancji dokonał w określonym zakresie błędnych ustaleń faktycznych, konieczne jest określenie gdzie tkwi źródło tego błędu, czyli wskazanie, że naruszone zostały przepisy postępowania ze sfery gromadzenia i oceny dowodów (na ogół zasada swobodnej oceny dowodów i art. 410 k.p.k.) czyli, że konkretne dowody zostały ocenione w sposób dowolny z naruszeniem zasady zawartej w art. 7 k.p.k., jak również w czym konkretnie przejawia się owa dowolność, bądź też wykazanie, że przy dokonywaniu ustaleń faktycznych pominięto istotne dowody mające wpływ na treść tych ustaleń, lub też ustalenia oparto na dowodach, które nie zostały wprowadzone do procesu karnego w trybie określonym przez przepisy Kodeksu postępowania karnego (art. 410 k.p.k.). Apelujący ograniczył się wyłącznie do własnej oceny dowodów przeprowadzonych przez Sąd Rejonowy w niniejszym postępowaniu.

Podkreślić należało, że jakkolwiek wniosek oskarżonego z dnia 9 lutego 2015 r. o wydanie w stosunku do niego wyroku skazującego i wymierzenie mu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz obowiązku naprawienia szkody nie należy traktować na równi z przyznaniem się do winy, to jednak fakt ten, a także jego późniejsze odwołanie nie pozostaje bez znaczenia. Wyjaśnienia oskarżonego definiuje się w doktrynie jako każde oświadczenie jego wiedzy dostarczające informacji o okolicznościach faktycznych rozstrzyganej sprawy, bez względu na stadium postępowania (K. Marszał, Proces karny, Katowice 1997, s. 208). Obowiązkiem organu procesowego jest odróżnienie wyjaśnień od przyznania się i innych oświadczeń, co pozwala na stwierdzenie, że przedmiotowy wniosek E. K. (1) może być jedynie wyrazem jego stanowiska odnośnie stawianego mu zarzutu, podczas gdy dowodem, a więc oświadczeniem wiedzy, są jedynie wyjaśnienia. Trudno bowiem przyjąć, iż wniosek z dnia 9 lutego 2015 r. dostarczył jakiś informacji o przebiegu inkryminowanego zdarzenia, podczas gdy niewątpliwie jest wyrazem tego, jaki jest pogląd oskarżonego na jego aktualną sytuację procesową. W konsekwencji, w sytuacji, kiedy wniosek istnieje łącznie z innymi dowodami o charakterze bezpośrednim lub nawet pośrednim, możliwe jest odniesienie się merytoryczne i weryfikacja oświadczeń w nim zawartych - nawet w sytuacji, kiedy zostaje odwołany. Możliwości takiej nie ma natomiast, gdy żadne dowody winy oskarżonego, ani bezpośrednio, ani pośrednio nie zostały zgromadzone ani w postępowaniu przygotowawczym, ani sądowym, a taka zaś sytuacja nie miała miejsca w realiach obecnej sprawy. Trudno jednak przyjąć, że oskarżony przedmiotowy wniosek o wydanie wyroku skazującego złożył, będąc jednocześnie przekonany o własnej niewinności.

Ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy spełniają wymogi postawione przez art. 7 k.p.k. i w żadnym wypadku nie można uznać ich za dowolne. Sprawstwo oskarżonego zostało oparte w szczególności na podstawie wiarygodnych wyjaśnień współoskarżonego P. P. (1). Nadto oskarżony S. S. ostatecznie na etapie postępowania sądowego przyznał się do popełnienia zarzuconego mu czynu opisanego w akcie oskarżenia, a więc przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. popełnionego wspólnie z P. P. (1) oraz E. K. (1). Wersja oskarżonego o tym, że w nocy z dnia 29 marca 2014 r. na dzień 30 marca 2014 r. przebywał na ul. (...) w N. została zanegowana przez świadków N. M. oraz A. S., których spotkanie w dniu 29 marca 2014 r. odbywało się w kręgielni H. mieszczonej się na ul. (...) w N.. Do spotkania tego dołączył E. K. (1), ale opuścił je około godziny 24:00 w towarzystwie oskarżonego P. P. (1). Z kolei świadek P. P. (2) zeznał, iż w nocy w dniu 30 marca 2014 r. około godziny 01:00-02:00 widział w miejscowości B. samochód marki F. (...) (tj. taki sam jakim poruszał się oskarżony), obok którego leżały zwinięte w pęczkach kable, których kradzież stała się powodem do wszczęcia postępowania karnego przeciwko w/wym. oskarżonym. W tych okolicznościach, najwinnie wręcz brzmi podniesiona przez apelującego kwestia, że oskarżony jest niewinny, gdyż złożenie omówionego

powyżej wniosku z dnia 9 lutego 2015 r. miało być podyktowane względami „kalkulacji” procesowej. Nie wiadomo na co miałyby podyktować wnioskując o wyrok skazujący, bo oświadczenie takie (nawet później odwołane) z reguły nie poprawia sytuacji procesowej, choć nie można rzecz jasna zaprzeczyć, że niejednokrotnie zachodzą takie przypadki, podyktowane chęcią ochrony rzeczywistego sprawcy albo też zapewnienia sobie alibi na wypadek postawienia zarzutów o większym ciężarze gatunkowym w innej sprawie. W świetle wyżej przedstawionych dowodów, wykluczyć należy, że miało miejsce wystąpienie z wnioskiem o wydanie wyroku skazującego przez oskarżonego rzeczywiście niewinnego. Zauważyć winno się, że postępowanie dowodowe nie wykazało żadnego konfliktu między współoskarżonymi, a wyjaśnienia P. P. (1) i przyznanie się do sprawstwa S. S. korelowały ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Uwzględniając zakres apelacji obrońcy, kontroli należało poddać również orzeczenie o karze. Sąd Okręgowy uznał jednak, że jest ona właściwie wyważona i w żadnym wypadku nie może być uznana za rażąco niewspółmierną w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k., tym bardziej jeżeli uwzględni się fakt wielokrotnej karalności oskarżonego oraz popełnienie kolejnego przestępstwa w warunkach recydywy zwykłej (art. 64 § 1 k.k.). Trafnie rozważono stopień zawinienia, społeczną szkodliwość czynu oraz okoliczności obciążające dla oskarżonego (okoliczności łagodzących nie dostrzeżono). Nie wdając się w niepotrzebne powtórzenia, Sąd Okręgowy przyjmuje wyżej wskazane rozważania Sądu meriti za własne. Marginalnie należało dodać, iż z uwagi na treść art. 627 k.p.k. oraz art. 46 § 1 k.k. nie można było dokonać korekty rozstrzygnięć zawartych w punkcie 7 i 9 w stosunku do oskarżonego E. K. (1) z uwagi na ich obligatoryjność. Z kolei rozstrzygnięcie o kosztach zawarte w punkcie 10 wyroku Sądu Rejonowego jest tylko prostą konsekwencją skazania.

Zasadnie za to wskazał apelujący, że wynagrodzenie z tytułu obrony z urzędu przed Sądem Rejonowym winno być mu naliczone według stawek jak za postępowanie zwyczajne. Co prawda postępowanie w sprawie toczyło się początkowo w trybie uproszczonym, to jednak z uwagi na przekroczenie 21-dniowego terminu wskazanego w art. 484 § 1 k.p.k. w brzmieniu przed dniem 1 lipca 2015 r., rozprawa wyznaczona na dzień 21 grudnia 2015 r. toczyła się już w trybie zwyczajnym. Zatem koszty obrony udzielonej z urzędu winny być naliczone według stawek wskazanych w § 14 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Powyższe skutkowało zwiększeniem obrońcy należnych mu kosztów obrony za postępowanie przed Sądem I instancji o kwotę 88,56 zł.

O kosztach obrony z urzędu oskarżonego w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie § 17 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015 r., poz. 1801), uwzględniając nakład pracy obrońcy oraz należny podatek VAT.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz.U.1983.49.223 ze zm.) Sąd Odwoławczy zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych i nie wymierzył mu opłaty, uznając iż wobec perspektywy kolejnego pobytu w zakładzie karnym i z reguły braku możliwości podjęcia pracy w warunkach izolacji, ich uiszczenie stanowiłoby dla niego zbyt dużą uciążliwość.

Z tych też względów orzeczono jak w sentencji.

Jarosław Komorowski